

Proloog

Het was 31 augustus 1909. De oude man had haar uit haar gevangenis gehaald voor de laatste scène in het treurspel van haar leven. Hij had gehuild. Gesmeekt.

“Meesteres, bedenk u toch. Het is krankzinnig dit door te zetten!”

Eloise had hem een blik toegeworpen die hem ineem liet krimpen als een terechtgewezen kind. In niet mis te verstane woorden had ze hem duidelijk gemaakt dat ze klaar was om haar lot te ondergaan. Ze was voorbereid. Ze ging haar einde tegemoet met opgeheven hoofd. Dacht ze.

Onwillig maar gehoorzaam volbracht de knecht zijn laatste taak. Langzaam maar zeker zorgde hij ervoor dat al het licht uit haar leven verdween. En met het verdwijnen van het licht stroomde het duister Eloises laatste momenten binnen. Als een trage vloedgolf vulde het haar hele wezen, tot zelfs de zuurstof die ze nog had, veranderde in een verstikkende substantie.

Niets had haar kunnen voorbereiden op de gruwelen van het duister, zelfs niet de maand in afzondering op een dieet van water en brood. De folterende pijn in haar uitgerekte ledematen stuurde waanideeën naar haar hoofd. Van ratten die aan haar lichaam knaagden en messen die keer op keer onverbiddelijk in haar getergde spieren werden gestoken. Van haar beschimpende demonen die om haar heen dansten en haar bespuugden en martelden. En van vuur dat haar - zonder licht te verspreiden - van top tot teen verschroeide, tot haar huid in vellen van haar lijf viel.

Ze had gegild en gekrijsd om haar angsten, had de enige ware Meester gesmeekt om genade, om een snelle dood. Maar in het hier en nu was er geen enkele hoop op verlossing of een verlenging van haar aardse bestaan. Haar restte geen andere verlossing dan de dood.

En die kwam, zoals beloofd, op 1 september 1909.

En met de dood, begon het lange wachten op het moment dat de robe en de zwarte tranen haar weer tot leven zouden wekken.

1

“Monique, zet alsjeblieft dat ding uit”, fluisterde Hannelore Uytenbroek. “Het is onbeschoft in gezelschap!”

In het oor van haar zestienjarige dochter zat een plugje dat verbonden was met een MP3-speler. De muziek die daaruit klonk was afgrijselijk, maar paste perfect bij Moniques nieuwe image van ‘bad girl’. Theatrale zwarte kleding, zwarte nagellak en donker opgemaakte ogen. En zonder haar toestemming had Monique een dag na haar verjaardag drie piercings in beide oren laten plaatsen.

Met een zucht richtte Hannelore haar blik op de vrouw die met hangende schouders tegenover haar zat. Haar moeder was veranderd van een zelfstandige en opgewekte vrouw in een vergeetachtig en onzeker mensje. Voor Hannelore was de diagnose Alzheimer geen verrassing geweest, maar dat maakte de boodschap niet minder wrang. Na de ontkenningfase had haar moeder het oordeel min of meer geaccepteerd. Voor zichzelf zorgen was een bijna onneembare hindernis voor haar geworden en daarom had ze besloten haar eengezinswoning te verruilen voor een appartementje in een bejaardenhuis.

“Het voelt vreemd afstand te moeten doen van alles wat me dierbaar is.”

Haar moeders onderlip trilde. Ze hield in haar rechterhand een tot een prop verfrommelde zakdoek vast waarmee ze af en toe haar tranen wegveegde. Haar bedauwde ogen wierpen een blik op Monique, die bokkig haar MP3-speler had uitgezet en ongeïnteresseerd naar buiten keek.

“Monique... Je bent toch Monique?”

Er klonk twijfel door in haar stem. Monique kon het zowaar opbrengen haar gezicht naar haar te wenden en al knikkend te glimlachen. Hannelore wist dat haar dochter het moeilijk had met de veranderingen in de vrouw die in bijna niets meer leek op de oma met wie ze in haar kinderjaren zoveel fijne dagen had doorgebracht. Vooral na de dood van haar man Kees, Moniques vader, was het huis van oma voor haar een veilige haven geweest. Menig logeerpartijtje en dierentuinbezoekje hadden Monique indertijd de afwisseling, en haar de rust die ze zo hard nodig had, bezorgd.

“Je ziet er apart uit, meisje. Heel gedurfd.”

De opmerking van haar oma ontlokte een triomfantelijke blik aan de opstandige puber. Hannelore voelde dat die voor haar bedoeld was.

“Dank je, oma.”

“Weet je...”

Peinzend keek de oude vrouw voor zich uit en er viel een korte stilte.

“Ik denk dat ik wel een mooi cadeau voor jou heb. Ik kan immers lang niet al mijn bezittingen meenemen.”

Monique schoof naar het puntje van haar stoel en Hannelore glimlachte verrast. Wat haar moeder in gedachten had, wist ze niet, maar haar woorden droegen de belofte van iets interessants in zich.

Hannelore keek oplettend hoe haar moeder kreunend overeind kwam. De oude vrouw moest zich vasthouden aan de eettafel om recht te blijven en leunde een moment met haar linkerhand op haar schouder. Ze wenkte met haar samengebalde rechterhand, liet haar schouder los en ging hen voor naar de trap. De wandeling eindigde boven, in de grootste logeerkamer. Daar vulden kasten vol oude kleren twee hele wanden. Midden tussen het linker- en het rechterdeel bevond zich een hoekkast. Die trok ze open, waarop Hannelore zicht kreeg op de keurig in plastic gehulde kleren. Tegen de linkerwand hing iets langs en zwarts. Haar moeder pakte de hanger en lichtte deze met moeite op.

“Moet ik je helpen, mam?”

Hannelore schoot te hulp en tilde samen met haar moeder het zware, in plastic verpakte gewaad uit de kast en legde het op het logeerbed.

Monique keek gebiologeerd toe naar wat haar moeder en haar oma deden. Eigenlijk had ze geen zin gehad mee te gaan naar haar oma. Het zou immers een onwelkom afscheid zijn van het huis waar ze zoveel prettige uren had doorgebracht, eerst met opa en oma en later alleen met oma. De herinneringen aan haar opa waren al zo goed als vervaagd, hij was overleden toen ze nog klein was. Maar de herinneringen aan haar oma zoals ze vroeger was, waren des te levendiger. Met haar deed ze spelletjes. Zij bakte koekjes voor haar, of pannenkoeken en ze lasen samen in de sprookjesboeken die ooit van haar oma's moeder waren geweest. De laatste jaren was haar oma veranderd en met de veranderingen was het gevoel van verlatenheid in Monique teruggekeerd. Haar vader was er niet meer, haar oom was een aantal jaren geleden in Saudi-Arabië gaan werken en nu verdween langzaam maar zeker ook haar oma uit haar leven. Het liefste sloot ze zich ervoor af, maar soms was er geen ontkomen aan. Het voelde alsof iedereen die haar dierbaar was haar in de steek liet. Het enige voordeel van meegaan om afscheid te nemen van haar oma's huis was dat ze ook wat tijd alleen met haar moeder kon doorbrengen. Dat was iets wat bijna nooit meer voorkwam. Ze verlangde terug naar de verbondenheid tussen hen tweeën die in één klap was verdwenen met de komst van Theo, haar moeders nieuwe vriend. Het wilde maar niet lukken om dat gevoel terug te krijgen. Tussen haar en haar moeder leek een kloof te liggen die alleen maar breder werd. Wat ze ook probeerde, haar moeder begreep haar niet en ook van haar oma kon ze geen begrip meer verwachten. Dat verweet ze

haar niet, het was de schuld van die stomme Alzheimer. Des te verrassender was haar oma's opleving en de belofte van een cadeau, speciaal voor haar.

Ongeduldig was ze haar moeder en oma de trap op gevolgd naar boven. In de grote logeerkamer stonden de wandkasten met daarin kleren waar haar oma nog geen afstand van had kunnen doen. Uit de hoekkast haalde ze een lang gewaad en geholpen door haar moeder legde ze het op het bed neer.

Kippenvel trok Moniques huid strak bij het zien van de jurk. Haar oma maakte met een licht bevende hand de rits van de plastic hoes open en deed het plastic opzij. Op het bed lag nu een magnifieke, zwarte avondjapon, met een ingewerkt keurslijf en lange, kanten mouwen. Het plastic had een muffe geur vastgehouden die zich door de hele kamer verspreidde. Monique zette een aarzelende stap dichterbij en stak haar rechterhand uit. Heel even raakten de toppen van haar vingers de stof aan. De aanraking stuurde een elektrische schok door haar heen. Ze hield verschrikt haar adem in, trok haar hand terug en deinsde achteruit.

"Dat is de geur van de mottenballen", hoorde ze haar oma zeggen. "Die gaat er wel uit als je haar laat stomen. Dat zou ik namelijk laten doen; niet zomaar in de wasmachine stoppen."

Monique rukte haar ogen los van het gewaad om haar oma verbaasd aan te kijken.

"Is deze jurk van jou geweest?"

Er speelde een voorzichtig glimlachje om haar oma's lippen. Ze schudde haar hoofd.

"Het is geen jurk, kindje, dit is een echte, negentiende-eeuwse robe. Mijn moeder heeft haar geërfd van haar schoonzus en heeft haar weer aan mij doorgegeven. In het tasje zitten de bijpassende handschoenen en wat bijouerieën."

Het glimlachje vervaagde. Moniques oma keek naar de robe met een blik die verraadde hoe hard ze nadacht. Na een stille minuut gaf ze het op. Met iets van verontschuldiging in haar ogen keek ze Monique aan.

"Ik kan me herinneren dat mijn moeder de robe eigenlijk weg had willen doen, maar dat niet over haar hart kon verkrijgen. Ze liet me beloven dat ik haar nooit zou dragen, ook de bijouerieën niet. Maar ik mocht haar ook niet wegdoen. Geen idee waarom. Maar ach, dat is alweer zo lang geleden. Als ik jou zo zie, weet ik zeker dat jij er plezier aan zult beleven. En als je haar niet wilt hebben, dan kun je haar altijd nog aan een museum verkopen."

Weer thuis, voor de spiegel in haar moeders slaapkamer, bewonderde Monique zichzelf. De jurk zat bijna als gegoten. De oorspronkelijke eigenaresse had alleen grotere borsten gehad dan zij, maar een paar sokken erin gepropt als opvulling deed wonderen. Haar moeder keek stomverbaasd toe.

"Hemel, Monique! Je ziet eruit als... Als..."

“Morticia uit The Addams Family”, grinnikte Monique. “Maar dan met blond haar.”

Dat ontlokte een lachje aan haar moeder.

“Je zegt het zelf. Ik had meer iets in gedachten als ‘een topmodel’. Je zult er wel heel zuinig op moeten zijn! Niet laten slingeren, zoals je gewend bent te doen met de rest van je kleren.”

Haar moeder was een meester in het bederven van een goed gevoel, gromde Monique van binnen. Met enige moeite wist ze de opmerking te negeren. Ze maakte het fluwelen tasje open en schudde het leeg op haar moeders bed. Oorbellen van zwart obsidiaan in de vorm van twee grote tranen en een halsketting van wit metaal met als hanger eveneens een glimmende, zwarte traan rolden uit het tasje. Monique slaakte een zucht van bewondering bij het zien van de sieraden.

“Wow...”

Van beneden klonk het open- en dichtgaan van de voordeur en Monique voelde onmiddellijk haar gezicht betrekken. Hij was er weer. Hij riep dat hij ‘thuis’ was. Het gezicht van haar moeder lichtte op bij het horen van Theo’s stem en ze antwoordde hem dat ze eraan kwam. Voordat ze als een verliefd schoolmeisje de kamer verliet, vroeg ze aan haar: “Laat je de jurk aan Theo zien?”

Het antwoord wachtte ze niet af.

Monique stond een paar tellen in tweestrijd. De robe aan Theo showen was wel het laatste waar ze zin in had, maar het was onontkoombaar dat hij haar te zien zou krijgen. Met een stuurs gezicht volgde ze haar moeder naar beneden.

In de huiskamer rook ze dat Theo net zijn schoenen had uitgetrokken. Vol afkeer trok ze haar neus op en zag hoe hij neerplofte in haar hoek van de bank. Met verbazing in zijn fletse, blauwe ogen nam hij haar van top tot teen op.

“Wat heb jij in godsnaam aan?”

Monique wilde zich meteen omdraaien, maar haar moeder hield haar bij een arm vast en keek afwisselend glunderend naar Theo en haar.

“Het is een echte negentiende-eeuwse robe! Die had mijn moeder nog in de kast hangen. Van een oude tante of zo. Ze vond hem geknipt voor Moniques nieuwe image. Wat vind jij?”

Wat Theo vond, was overduidelijk. Hij kneep zijn ogen schattend half dicht en hield zijn hoofd een beetje schuin.

“Als het echt een antieke jurk is, dan is die volgens mij wel geld waard. Laat ik nou iemand kennen die zoiets kan taxeren. Zal ik eens een balletje opgooien?”

Monique kneep haar lippen op elkaar. Haar hart bonsde in haar keel van woede. Ze duwde haar kin omhoog, wierp Theo een dodelijke blik toe en draaide zich om. Háár robe verkopen? Nooit van haar leven!

Die nacht droomde ze onrustig, over een vrouw die haar aanviel. Het wijf krabde haar gezicht tot bloedens toe open en wurgde haar vervolgens, krijsend dat het haar robe was en dat niemand anders dan zij die ooit mocht dragen.

Bezweet werd Monique wakker. De wekker wees kwart over zeven aan, tijd om zich klaar te maken voor school. Ze wierp een blik op de jurk die weer netjes verpakt in de plastic hoes aan haar kast hing, en ze glimlachte de droom weg. Ze besloot om de robe 's middags zelf naar de stomerij te brengen. Natuurlijk kon ze haar niet zomaar naar school dragen, maar de oorbellen en ketting pasten prima bij haar zwarte kleding. Het enige wat nog ontbrak om haar image compleet te maken, was zwart haar. Daar kon ze na haar bezoekje aan de stomerij verandering in brengen; haar blonde haren moesten eraan geloven.

Voorzichtig deed ze in de badkamer de sieraden om. De gladde, zwarte stenen voelden koud tegen haar huid, maar namen binnen seconden haar eigen temperatuur aan. Het voelde alsof de stenen haar kracht gaven. In plaats van half in elkaar gedoken voor de spiegel te staan, onwillig om naar haar eigen gezicht te kijken, maakte ze zich nu lang en statig. Ze keek breed grijnzend naar haar spiegelbeeld, keurde haar outfit goed en verdween naar beneden.

Theo was gelukkig al naar zijn werk. Wat haar betrof, hoefde hij niet terug te komen, maar haar moeder was helaas volledig ondersteboven van hem. Sinds hij permanent bij hen was ingetrokken, kwam zij op de laatste plaats. De verliefdheid van haar moeder irriteerde Monique mateloos. Als een blinde hield haar moeder zich aan hem vast. Ze zag gewoon niet wat zij wel zag, namelijk wie hij werkelijk was: een uitvreter, een parasiet die teerde op hun geld.

“Natuurlijk let je weer niet op, toch Monique? Dat vind je helemaal niet nodig, nietwaar?”

Van Kesteren was een akelige man. Nu was Monique van mening dat alle leraren en leraressen akelig waren, maar deze zweterige man met de uitpuilende ogen en brillenglazen als vergrootglazen, was de ergste leraar die ze ooit had gehad. Hij gaf ook nog eens natuurkunde. Alleen freaks maakten van natuurkunde hun werk.

De sneer van Van Kesteren lokte gegrinnik en gefluister uit van haar klasgenoten. Zij zagen haar als buitenbeentje en vonden het niet erg dat hij het op haar gemunt had. Monique wierp hem een boze blik toe en antwoordde hem minachtend.

“Nee, natuurlijk niet.”

“Dat dacht ik al. Maar ik accepteer niet dat je de anderen van hun les afhoudt. Ga je dus maar melden.”

Dit was het toppunt! Moniques bloed begon te koken. Alsof zij de enige was die niet oplette in de klas! Hij had nog niet één keer gewaarschuwd. Maar net zoals zij hem niet mocht, zo had hij de pik op haar. Deze keer zou ze zich niet laten kisten.

De oorbellen lieten haar oren gloeien. Ze ging rechter zitten en pakte in een reflex de steen op haar borst vast. De zwarte traan in haar hand wakkerde het vuur van haar woede aan. Ze wierp de leraar een vernietigende blik toe.

“En ik accepteer niet dat u me anders behandelt dan de anderen. Ik heb niets meer of minder gedaan dan zij, dus ik blijf gewoon zitten.”

Het gefluister dat rondom haar had geklonken verstomde. Verbluft keek Van Kesteren haar aan. Zonder te knippen met haar brandende ogen hield Monique zijn blik vast. Er stroomde kracht door haar heen zoals ze nog niet eerder had gevoeld. Voor het eerst in haar leven voelde ze dat ze niet alleen dácht beter te zijn dan deze man, ze wist het. Ze wás beter. Sterker.

Er heerste volkomen stilte om hen heen terwijl Monique met haar blik die van de leraar gevangen hield. Ze bracht hem zichtbaar van zijn stuk. Zenuwachtig wipte hij van zijn ene been op het andere. Toen mopperde hij: “Nou, blijf dan maar zitten. Maar ik verlang van je dat je oplet. En de rest van jullie ook!”

Er steeg een zucht van bewondering op uit de klas en Monique liet de steen los. Triomfantelijk voelde ze de blikken van haar klasgenoten op zich gericht. Zo hadden ze haar nog nooit meegemaakt. Het leek alsof Van Kesteren haar ogen in zijn rug kon voelen branden, want de rest van de les bleef hij zenuwachtig heen en weer dribbelen terwijl hij het systematisch vermeed naar haar te kijken.

2

Twee dagen later ging Monique naar de stomerij om haar jurk op te halen. Ze liep veerkrachtiger dan anders en keek onverschrokken de wereld in.

Op school hadden haar klasgenoten niet zo positief gereageerd op haar zwartgeverfde haar. Haar brutaliteit tegenover Van Kesteren had slechts korte tijd indruk op hen gemaakt. Sommigen hadden haar laatzinnig 'maffe gothic' genoemd, maar zij haalde haar neus voor hen op. Wat die domme gasten ook zeiden, ze was zelf uitermate tevreden met hoe ze er nu uitzag. Het leek alsof ze door het cadeau van haar oma aan het veranderen was. Ten goede, wel te verstaan.

Monique opende de deur van de stomerij en liep naar de balie. Aan de vrouw die erachter stond overhandigde ze het bonnetje. Na een hoofdknikje draaide die zich om en liep naar het rek. Een voor een begon ze de kledij opzij te schuiven, op zoek naar de robe. Na het laatste kledingstuk begon de vrouw weer van voren af aan, haar handen bewogen steeds sneller langs de kostuums en jurken, alsof ze niet kon vinden waar ze naar zocht. Haar nervositeit vulde bijna tastbaar de zaak.

Na een paar minuten wendde de vrouw zich met een rood hoofd tot haar.

"Vreemd. Uw kledingstuk hangt er niet tussen."

Een ogenblik zweeg ze, terwijl ze haar verontschuldigend aankeek. De woede die Monique haar toezond, liet haar van kleur verschieten en ze haastte zich te zeggen: "Ik ga het even aan mijn man vragen."

De gedachte dat er misschien iets mis was met haar schat veranderde Moniques ogen voor haar gevoel in gloeiende lava. De woede begon in haar tenen te tintelen en kronkelde als een tweekoppige slang omhoog door haar aderen, heel haar lichaam door, eindigend in haar wangen.

De deur waarachter de vrouw verdwenen was, ging weer open. Ze keerde terug, vooraf gegaan door een pafferige man met een wasbleek gezicht. Er parelde zweet op zijn voorhoofd en in zijn dunne, grijze haar. De vrouw bleef angstig achter hem staan en Monique nam hem met half toegeknepen ogen op.

"Ah, goedemiddag. Tja, die zwarte antieke jurk, hè. Die was bijzonder kostbaar", begon de man op belerende toon te spreken. "Die mocht echt niet zomaar chemisch gereinigd worden. U had dat ding nooit hierheen moeten brengen. Het is niet onze schuld, weet u."

De slangenkoppen in Moniques wangen kropen nog iets hoger. Het was alsof ze door haar oogkassen een weg naar buiten zochten. Niet knippen deed pijn, maar niet erg genoeg om haar

brandende ogen te sluiten. Monique vernauwde ze en deed een stap dichters naar de counter toe. Ze keek het mannetje met haar vuurspuwende blik aan.

“Je gaat me toch niet vertellen dat er iets mis is met mijn robe, is het wel?”

Haar ogen hielden het mannetje gevangen. De zweetdruppels liepen naar beneden, meerdere druppels volgden. De man probeerde te grijnzen en sprak met een stem waar pijn in doorklonk: “Nee, nee... Natuurlijk is er niets mis mee. Ik zeg toch... alleen maar... Hij mocht niet zomaar chemisch gereinigd worden.”

Met een angstig piepje week de vrouw uit voor haar achteruitdeinzende man.

“Wat wil je me dan vertellen? Dat mijn robe verdwenen is of zoiets? Daar trap ik mooi niet in, hoor je?”

Monique zette haar woorden kracht bij door met een gebalde vuist op de counter te slaan. Volgend op haar dreun, rolde een ware schokgolf door de winkel. De vrouw die zich achter haar man verscholen hield, slaakte een gil, haar gezicht vertrok van angst en ze sjoerde verwoed aan haar mans arm. Diens wasbleke kleur was in asgraauw veranderd en zijn ogen leken die van Monique onmogelijk los te kunnen laten. De schokgolf bleef zinderen tussen zijn blik en die van haar, als een misplaatste luchtspiegeling.

“Nee, nee”, stamelde het mannetje opnieuw.

Hij greep met één hand naar zijn keel, alsof hij stikte. Zijn ogen puilden uit en zijn stem klonk verwrongen toen hij verder sprak.

“Niet verdwenen. Ik heb hem achter. Ik... Ik heb hem gered voordat hij beschadigd kon worden.”

“Haal haar!”

Haar bevel dulde geen tegenspraak. Onder de oksels van de man hadden zich donkere kringen gevormd. Hij draaide zich op zijn hielen om en bood Monique ook zicht op de donkerblauwe, natte plek op zijn rug. Zijn vrouw drukte zich tegen de deurpost aan om hem door te laten en ontweek intussen angstvallig Moniques vuurspuwende blik.

Slechts enkele seconden was het mannetje weg, toen verscheen hij in de deuropening met de in plastic verpakte jurk in zijn armen. Hij legde hem schielijk op de counter neer en week direct daarna achteruit.

“Hij is heel voorzichtig gereinigd, mevrouw. Niets mee gebeurd, hoor. Zo’n kostbare jurk.”

Zijn tong likte nerveus over zijn lippen.

“Geen kosten aan verbonden, mevrouw. Geen kosten.”

Moniques grijpbeweging naar de jurk joeg de man de stuipen op het lijf. Hij stapte nog een keer achteruit, nu met de deur achter zijn rug. Bijna struikelde hij over de drempel.

Monique wierp het echtpaar nog één keer een verachtelijke blik toe, voor ze zich op haar hielen omdraaide en de winkel verliet.

Met de robe over haar armen gedrapeerd wandelde ze naar huis. De wind liet haar haren langs haar wangen strelen en ze ademde diep de koude buitenlucht in tot hij haar longen volledig vulde. Vervolgens liet ze ze genietend leeglopen. Ze voelde zich oppermachtig. Wat ze daar in de winkel had geflikt, was magisch geweest. Zonder er echt iets voor te hoeven doen, had ze dat ventje in haar macht gehad. Ze voelde intuïtief aan dat hij de jurk had willen stelen. Als ze niet zo sterk was geweest, had hij haar vast en zeker afgescheept met een verhaaltje over onherstelbare beschadigingen of zo en dat de jurk niet meer te redden was geweest. Maar ze had gevoeld dat haar robe er nog was. Vanaf het moment dat ze haar voor het eerst had aangeraakt, bestond er een bijzondere band tussen haar, het magnifieke kledingstuk en de sieraden. Het was alsof ze op haar gewacht hadden. Met veerkrachtige pas liep ze door de straten naar huis. Ze liet haar gedachten teruggaan naar de natuurkundeles en grijnsde bij de herinnering aan Van Kesterens knieval. Of de jurk en de juwelenset iets te maken hadden met het feit dat ze zich ineens zo superieur voelde, wist ze niet zeker, maar het beviel haar uitstekend. Thuis zou ze uitgebreid gaan douchen. Daarna, zo nam ze zich voor, zou ze zich volledig tooien in haar nieuwe aanwinsten.

Neuriënd genoot Monique van het verfrissende water. Ze snoof diep de geur van badlotion op waar ze zichzelf mee waste. Bijna een half uur later stapte ze verkwikt de douche uit, de natte handdoek om haar borsten geknoopt.

Ze ging haar kamer binnen en miste in één oogopslag de robe die ze aan het hangertje aan haar kast had gehangen. Monique stormde haar kamer uit en denderde de trap af naar beneden.

“Mam! Mam!”

Vaag hoorde ze stemmen. Mannenstemmen. In de gang ving ze een glimp op van haar robe die van het plastic ontdaan was en aan het hangertje aan de kamerdeur hing. Haar krijsende stem en stampende voeten alarmeerden Theo en een onbekende, onooglijke vent.

“Hé, rustig maar”, grijnsde Theo onbeholpen, terwijl zijn blik een beetje beschaamd over haar halfnaakte lijf gleed. “Er is niets aan de hand, hoor.”

“Wat moet jij met mijn jurk”, beet Monique hem toe terwijl ze haar schat in haar armen nam.

“Ik zei toch dat ik iemand kende die zou weten wat zoiets waard is? Dit is Martin, hij is antiquair. En deze...”

“Deze jurk is niet te koop! Hij is van mij en van niemand anders!”

Monique negeerde de verbouwereerde blikken van de mannen. Ze draaide zich om en beende weg. Achter zich hoorde ze Theo's kennis haar naroeven: "Hallo? Mocht u van gedachten veranderen... Ik kan er zo vijfduizend euro voor krijgen!"